

elk van de vier concerten die Verhey in zijn korte directieperiode van maar twee jaar leidde bevatte werk van levende Nederlandse componisten.

Mozart's g-mol symfonie en Violconcert KV 216 in het aller-eerste programma naast het Largo van Henk Badings en de Nocturne van Willem Landré, de Derde symfonie van Bruckner in één programma met Lied en scherzo voor 10 blazers van Florent Schmitt en het Pianoconcert van Hugo Godron, de h-moll suite van Bach en Beethoven's Tweede symfonie met daartussen het Pianoconcert uit 1927 van Willem Pijper. Voorwaar een gedurfde programmasamenstelling.

Tijdens de periode Verhey ging Jansse's dichtader voor het eerst vloeien. Na het eerste concert declameerde hij:

Toen Georg Rijken was vertrokken.
Aan wie ieder was gewend,
Zijn wij allen eerst geschrokken
Van de nieuwe dirigent,
Want hij vroeg ons één voor één
Maar goed spelen deed er geen.

Dan echter in het verdere verloop van het gedicht:

En nooit werd van enig kunstwerk
Ons de schoonheid zò ontvouwd
Als wanneer U met ons allen
Aan een werk van Bruckner bouwt.
En zelfs Badings en Landré
Speelt Symphonia thans mee.

Of het door dat gedicht kwam is niet bekend, maar nog datzelfde jaar werd Jansse tot bestuurslid gekozen!

Bertus van Lier ging op dezelfde wijze door als Verhey. Op zijn eerste programma op 12 december 1938 prijkte de Tweede symfonie van Henk Badings, die zowel aan het begin als aan het eind van het programma werd uitgevoerd om de luisteraar er vertrouwd mee te maken. En in 1939 dirigeerde Van Lier in de Groote Doelenzaal de nu zo befaamde Passacaglia van Anton Webern, pure avant-garde aan het eind van een programma met werken van Haydn, Wolf en Wagner.

Daarmee naderde het eind van de belangrijke periode van voor de